

pel Macià Bonaplata. Un bon grapat d'edificis van quedar malmesos, molts comerços tocats, i les fàbriques van patir les conseqüències. Centenars de treballadors van quedar a l'atur, i la dècada no suscitava gaire bones expectatives. La teoria romàntica que definia la vida humana com l'ascensió de l'home des dels abismes de la bestialitat fins a les esferes de l'ideal, gràcies a la raó i al coneixement, era contradita pels tons grisosos d'una postguerra inclement.

LA SELVA

joan domènech

Lloret i Sorolla | El mes de setembre de 1915, el famós pintor valencià Joaquim Sorolla Bastida —pocs saben que, per aquest cognom, era d'ascendència ripollesa— va venir a Lloret de Mar buscant un paisatge que li anés bé per fer de fons al quadre emblemàtic que havia de representar Catalunya i que li havia encarregat l'hispanòfil Archer Milton Huntington per decorar una de les parets de la biblioteca de la Hispanic Society de Nova York. Hi va tornar el 29 i el 30 d'octubre, i, un cop escollit el racó que pintaria —la platja de Santa Cristina, del cantó de Treumal— va escriure a la seva dona dient-li meravelles del lloc. Hi va tornar

encara el 5 de desembre. N'han quedat diversos esbossos. El quadre definitiu, amb la incorporació de figures, el va acabar poc abans de Nadal. Lloret ha recordat recentment l'artista i aquest centenari i, amb la col·laboració de l'investigador Sebastià Ruscalleda i del pintor Josep Maria Barba, ha recreat, de forma mig dramatitzada, la seva presència pintant arran de penyets.

50 anys de la cobla-banda de Blanes | Aquest 2015, la Cobla-Banda del Col·legi de Santa Maria de Blanes ha celebrat els cinquanta anys de la seva existència. Té els orígens en l'arribada a l'esmentat col·legi del religiós Pare Joaquim Alqueza, un home que, de seguida, s'encarregà d'una escolania que havia fundat el seu predecessor, l'adaptà a les seves idees, creà primer una *tuna* i, després, tot seguit, orientà els alumnes cap al gust per a determinats instruments. Aquell primer conjunt s'estrenava el 21 d'agost de 1965. Dos anys després creava la cobla-infantil pròpiament dita. Era la primera del país d'aquestes característiques. Avui, afortunadament, n'hi ha d'altres, arreu. L'exemple del pare Alqueza va ser productiu. De la cobla-banda n'han anat sortint fornades de músics constantment i que, avui dia, nodreixen amb èxit les files de destacades cobles grans. I també n'han sortit instrumentistes de gran categoria —només cal pensar en Jordi Molina, per exemple— i compositors de primera fila.

Sils: vint anys de l'Esplai Sant Llop

| En els pobles petits, les efemèrides de les seves entitats ajuden a formar la història local, i l'Esplai Sant Llop, en aquestes dues darreres dècades, ha posat la seva pedra a l'edifici silenci. Les celebracions han estat diverses: una festa de l'espuma, un sopar, un concert, la venda d'unes samarretes, etc. Potser, tot i que ells no ho captin, la seva aportació més contundent sigui, precisament, la reflexió que es fan a la revista *Ressò* sobre quina ha de ser la tasca d'un esplai en ple segle XXI, un segle en què l'oferta de lleure per a infants ha esdevingut enorme, en què cal tenir en compte les noves tecnologies, la nova escala de valors, un cert individualisme, etc... Com a mínim, asseguren que continuaran treballant perquè els infants silencis hi trobin la bona acollida i formació que hi han trobat els que s'hi han fet grans.

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Ens trobem a Barcelona | Una de les primeres entrades que apareix quan es *googleja* «gironins a Barcelona» és un blog amb aquest nom. L'he tafanejat més d'una vegada. S'hi expliquen molt bé: el web recull els resums d'unes tertúlies del grup Sopars de Girona, que s'organitzen un cop al mes a l'Hotel Alimara, amb convidats d'upa. El desembre van tenir Martí Anglada; el novem-

bre, el president del Barça; a l'agost els va venir un dels germans Roca. Els sopars s'hi anuncien amb temps, però no queda clar si hi estem tots convidats. No passa res: el contingut del sopar i de la tertúlia queden ben consignats tant al blog com al suplement del *Diari de Girona*. Tot i que no hi apareixen gaires noms propis, alguns dels textos són signats per dos membres del grup, Enric Calzada i Lluís Busquets.

Si els munten des del 1992, la majoria deuen ser homenots fets i drets, però jo encara hi entreveig una mica de nostàlgia d'aquells sopars d'estudiants comarcals que no sé si encara s'estilen al cap i casal. Encara en fan, de sopars, els garrotxins? L'AVE ha mort el club de la botifarra al tren cap a Barcelona? Hi ha bars o restaurants «giro-friendly»? Què en deu quedar, del gregarisme gironí a la metròpoli?